

Izhaja 15. vsakega
meseca.
Ček. konto 11.631

POŠTAR

Letna naročnina . . Din 24.—
Polletna naročnina . . „ 12.—
Posamezna številka . . „ 2.—

Strokovni list poštних nameščencev

Štev. 10.

V Ljubljani, dne 15. oktobra 1931.

III. leto.

Izredni občni zbor podružnice Maturantskega društva p. t. uradnikov v Ljubljani.

Dne 29. septembra t. l. ob 20. uri 30 min. se je vršil izredni občni zbor podružnice Maturantskega društva p. t. uradnikov v Ljubljani, kateremu je prisostvovalo prav lepo število zavednih članov. Otvoril ga je g. M. Štamcar, podružnični podpredsednik s kratkim pozdravnim govorom, nato pa takoj prešel k čitanju vdanostnih brzojavk in sicer:

Njegovemu Veličanstvu kralju

Aleksandru I.
Beograd.

Poštno-telegrafski uradniki, maturanti, zbrani na izrednem občnem zboru podružnice Maturantskega društva poštno-telegrafskih uradnikov v Ljubljani, si usojajo vdanostno pozdraviti svojega herojskega kralja in ves kraljevski dom.

Za predsednika:

Tajnik:

Štamcar Milan l. r.

Fajdiga Hinko l. r.

Gospod Peter Živković

predsednik ministrskega sveta
Beograd.

Člani Maturantskega društva poštno-telegrafskih uradnikov, podružnica v Ljubljani, si usojajo s svojega likvidacijskega izrednega občnega zbora pozdraviti prvega pomočnika Njegovega Veličanstva kralja in predsednika prve Jugoslovanske vlade.

Za predsednika:

Tajnik:

Štamcar Milan l. r.

Fajdiga Hinko l. r.

Gospod Lazar Radivojević

minister za promet
Beograd.

Z današnjega izrednega občnega zbora ljubljanske podružnice Maturantskega društva poštних in telegrafskih uradnikov, si dovoljuje podpisani odbor, tik pred likvidacijo pozdraviti svojega vrhovnega šefa in ga prositi, da blagovoli zaščititi pravice poštних in telegrafskih uradnikov-maturantov.

Za predsednika:

Tajnik:

Štamcar Milan l. r.

Fajdiga Hinko l. r.

Prisotni so čitanju sledili stoje in nato s soglasnim odobravanjem sprejeli predlog odbora, da se brzojavke odpošljejo.

Ko je bil prečitan in sprejet zapisnik zadnjega sestanka, je sledilo poročilo tajnika, ki se je kot podružnični delegat udeležil v Zagrebu dne 27. sept. t. l. letne skupščine Maturantskega društva p. t. uradnikov, na kateri je društvo sklenilo likvidirati. Likvidacija se je morala izvršiti iz sledečih razlogov: 1. Ker je društvo dne 22. septembra t. l. prejelo potom Savske direkcije pošte in telegrafa ministrski odlok, s katerim se zavračajo § 76 u. z. prilagojena društvena pravila, in 2. ker se je polotila naših zagrebških tovarišev nekaka apatija do vsacega društvene življenja.

Skupščina je bila prilično slabo obiskana, vendar so navzoči zatrjevali, da naših zagrebških tovarišev v današnji sekciji UPU

v Zagrebu ne bo vstopilo niti 5, ker so jo pač tudi v Zagrebu uzurpirali gotovi ljudje iz osrčja bivše OPO.

Poročilo delegata je bilo sprejeto soglasno na znanje.

Kot naslednje poročilo je podal tajnik podružnice pregled podružničnega gibanja v tekočem poslovnem letu. Poročilo se je glasilo takole:

Dne 3. januarja t. l. izvoljeni podružnični odbor je prevzel posle pod izredno težkimi pogoji. Ohraniti je moral društveno samostojnost in boriti se za pravice p. t. uradnikov-maturantov. Vsaj na prvi pogled je bila podoba taka. Sestanki pa so pokazali, da je velika večina, rekel bi skoro vse članstvo globoko zavedno in pripravljeno boriti se za svoje — to je Maturantsko društvo. In prav to dejstvo je služilo podružnici v veliko moralno oporo.

Gospodje! Toliko truda naši nasprotniki okoli OPO menda še nikdar niso vložili v svoje poskuse, da bi nas za vselej uničili, kakor ravno letos. Njihova glavna briga je bila in je: nas ustrahovati. Niso štedili niti z besedami, niti z dejanji. Tega pa se je naš odbor prav dobro zavedal, ter pazno spremljal vsak sovragov korak, ga po možnosti pariral in večkrat tudi preprečil. Različne nakane naših neprijateljev je podružnični odbor preprečil tudi s tem, da je z deputacijami obiskal merodajne gospode v naši direkciji. Prav tako pa je budno spremljal vse prilike in momente, ki so se dogajali v Zagrebu in Beogradu. Da je temu tako, je razvidno iz sledečih podatkov:

1. V dnevih od 9. do 11. januarja t. l. se je mudil podružnični predsednik na širši seji vseh p. t. organizacij v Zagrebu, ki jo je sklical g. Čampa. Naš delegat se je udeležil te seje le kot opazovalec.

2. V času od 22. do 25. januarja t. l. se je podružnični tajnik na poziv U. O. odpeljal v Beograd, v svrhu nujnih intervencij. Ob tej priliki je obiskal v družbi podpredsednika U. O. in predstavnikov podružnic M. D. iz Splita in Novega Sada vse merodajne faktorje ter moledoval za maturantske pravice. Pripomniti pa moram, da odločujoči faktorji niso bili skopi, v kolikor se tiče priznanj in obljud.

3. Sredi maja meseca t. l. je stopilo v ospredje vprašanje, kam naj pripada poštno osebje? Ali pod občni uradniški zakon — ali pod zakon o državnem prometnem osebju. Tedaj je g. ing. Ratajac pozval zastopnike vseh p. t. organizacij v Beograd, češ, da želi čuti tozadevno mnenje samega p. t. osebja. Podružnica se tudi sedaj ni vstrašila žrtev in odposlala v Beograd svojega tajnika z nalogom, naj tolmači željo, da se poštno osebje tretira enako, kakor prometno. Pripomniti pa moram, da so nastopali pri tej priliki naši zastopniki skupno s predstavniki OPO in pod vodstvom g. Tome Jovanovića. Sprva smo si bili vsi edini in smo tudi izrazili v imenu vsega p. t. osebja željo, da pripade tudi p. t. osebje v zakon o prometnem osebju. Potem se je pa situacija bistveno spremenila. G. Toma Jovanović se je do-

misлил in spregovoril: „Deco! Mislim, da bo za nas bolje, če ne pridemo pod zakon o prometnem osebju, ker Bog vedi, kako bi nas železničarji prevajali! — Vsi prisotni OPO-zastopniki so besede g. Tome pozdravili z veseljem, posebno pa g. Čampa, ki je to tudi vidno pokazal. In baš tu, gospodje, tiči vzrok, da so nas poštarje v zadnjem momentu zbasali v splošni uradniški zakon.

4. Uradniški zakon, ki je 1. aprila t. l. stopil v veljavo, je globoko posegel tudi v življenje naših organizacij. Zato je tudi naš U. O. sklical za 10. maj t. l. izredno letno skupščino v Zagrebu, s sledečim dnevnim redom:

a) Prilagoditev pravil § 76 u. z.

b) Slučajnosti.

Na tej skupščini so ljubljansko podružnico zastopali njen predsednik, podpredsednik, tajnik in njegov namestnik.

5. V dnevih od 20. do 23. junija t. l. se je vršil v Beogradu izreden kongres Saveza ptt. uslužbencev kraljevine Jugoslavije, na katerega je g. T. Jovanović povabil vse ptt. organizacije. Tukajšnja podružnica je na poziv mariborskih članov M. D. odposlala na ta kongres svojega tajnika, ki je v družbi gg. Pešlja in Dabića zastopal M. D. Tu so bila tudi sprejeta pravila Udruženja, ki jih je naše ministristvo potrdilo.

Po tem dejstvu je krenilo društveno življenje poštних uslužbencev na popolnoma nova pota. Vsaka od obstoječih organizacij je skušala po svojih najboljših močeh ohraniti se na površju. To se teoretično ni nikomur posrečilo, praktično pa je potom svojih privržencev v Beogradu uspešno OPO, ki je po njej lastnih metodah uzurpirala skoro vse banovinske sekcije Udruženja. Tukajšnja podružnica M. D. je skušala na vsak način najti primeren izhod in obdržati društvo pri življenju. Toda vse zaman. Nejasni situaciji so se pridružile še Jobove vesti o zavrnutvi naših, § 76 prilagojenih pravil. Vendar smo še vedno upali, da je končna rešitev vprašanja organizacij mogoča šele tedaj, ko bo z merodajne strani pojasnjeno, kaj je stroka in kaj je »službenički red«.

Med tem je naš U. O. sklenil že sam od sebe predložiti likvidacijo Maturantskega društva; odlok ministrstva pa je prejel šele 22. t. m., kar moram posebno naglasiti z ozirom na razne alarmantne vesti, ki jih širijo ljudje iz okolice »Poštne glasnika«.

Da zadosti svojemu sklepu, je U. O. sklical za 27. t. m. redno letno skupščino v Zagrebu, katere se je kot delegat tukajšnje podružnice udeležil podružnični tajnik g. Fajdiga. Na skupščino pa je prispelo še več članov iz Ljubljane ter s tem na lep način manifestiralo pred našimi tovariši, Zagrebčani, maturantsko zavednost. Seveda je na tej skupščini padla za enkrat zadnja odločitev — likvidacija, kar so vsi prisotni, zavedaje se višje sile, z žalostjo sprejeli v vednost.

Iz prednjih grobih kontur je razvidno, da je bila doba od 3. januarja t. l. pa do danes za tukajšnje podružnice M. D. res doba dela, da pa kljub dobri volji in pestrosti dogodkov, ki so se v tem času s precejšnjo naglico vrstili pred našimi očmi, le ni mogoče pokazati vidnih uspehov. Gotovo pa je, da bi brez Maturantskega društva p. t. uradni-

ki, maturanti, še vse slabše odrezali, kakor pa smo.

Naj podam v nekoliko besedah in številkah tudi sliko o kretanju društvene korespondence v poslovni dobi od 3. januarja t. l. do danes. Podružnica je oddala vsega 42 dopisov, prejela pa jih je 32, med temi le 8 od Upravnega odbora. U. O. se nas je spomnil s kakim dopisom le tedaj, če je rabil denar. V ostalem nam je pomagal telefon, v prvi vrsti pa naša tovariša gg. Kavčič in Rihar, ki sta večkrat žrtvovala svoj prosti čas v Zagrebu zato, da sta pozvedela od gg. funkcionarjev U. O. vsaj najnujnejše stvari.

Početkom avgusta meseca t. l. je podružnica izgubila svojega predsednika g. Zupanca, podal je namreč ostavko. Članstvo je vzelo ostavko na znanje s precejšnjim nezadovoljstvom še posebno zato, ker jo je smatralo kot plod teženj naših največjih sovražnikov-poturic. S tem, da je odstopil g. Zupanec, je padel tako rekoč društveni hrast, katerega mogočne korenine je že skozi 2 leti vztrajno razjedal nek strupen mrčes. Saj vsi vemo, da je bil ravno g. Zupanec skozi dolgih 20 let podružničnega obstoja poleg gg. Wolfa in Vernika nevstrašljiv pionir v borbi za naše koristi. In, če bi se kdaj pisala zgodovina Maturantskega društva, bi gotovo tudi ime večkratnega njenega predsednika in tajnika g. Zupanca, pisateljeva roka zapisala z zlatimi črkami.

Od odstopa g. Zupanca dalje je z veliko vnemio vodil predsedniške posle g. Štamcar, podružnični podpredsednik, ki je pač mnogo pripomogel k dejstvu, da bo smrt ljubljanske podružnice Maturantskega društva častna. Likvidiramo.

Milan Štamcar:

Moj odgovor.

Gospod Štukelj je v svojem članku »O doslednosti in iskrenosti« v 19. številki »Poštne glasnika« napadel tudi zadnji odbor bivšega Maturantskega društva, podružnice v Ljubljani ter mu očital, kako slabo je ta odbor, ki je po njegovih mislih izšel iz opozicije, vodil društvo in kako »neuravnovešeno« se je udeleževal.

Ker sem bil med temi nesrečnimi krmarji tudi jaz, se seveda čutim prizadetega in imam po svojem mnenju popolno pravico, da odgovarjam. Sicer je pridržana kritika glede mojega udeleževanja v tem odboru izključno le mojim tovarišem v bivšem društvu, zato pa tudi nimam namena, da bi se v tej smeri zagovarjal. Toda, ker gre v vsej naši pravdi za mnogo več, je treba vsekakor nekaj pojasnil.

Predvsem moram izjaviti, da doslej nisem napisal niti enega članka na naslov gosp. Štuklja in da je ta sploh moj prvi članek polemične vsebine. To konstatiram le zaradi tega, da ne bo nespornost.

Gospod Štukelj je svoj čas užival pri maturantih res ugled, v prvi vrsti zaradi tega, ker se je pravično in nepristransko postavil na našo stran. Ni pa bila naša krivda, da je nato isto kopje, s katerim se je tako junaško boril za nas, obrnil proti nam. Teze, ki jo je g. Štukelj naenkrat postavil iz zgolj formalističnih vidikov, da so vsi poštarji bivše druge kategorije pred Bogom in pred ljudmi izenačeni, mu noben maturant ne bo zlepa odpustil. Jaz sam sem bil takrat zelo ogorčen in sem strmел nad doslednostjo g. Štuklja, ki je malo poprej v »Poštariju«, kar sam priznava, drugače govoril. G. Štukelj naj se nikar ne izgovarja na »strokovni članek«. Z uradniškim zakonom v roki bi z lahkoto in z večjim uspehom dokazal baš nasprotno. Odkrito priznam, da sem po nalogu tovarišev med drugimi tudi jaz g. direktorja opozoril na izvajanju g. Štuklja ter ga iz razlo-

S tem zaključujem tajniško poročilo. Vam, gospodje, pa ostaja, da sodite delo premladega tajnika. Kajti menim, da bi moral biti, po mnenju nekaterih gospodov, tajnik star vsaj 70 let.«

Sprejeto z velikim odobravanjem soglasno.

Iz blagajniškega poročila, ki je sledilo tajniškemu, je bilo razvidno, da je bil gosp. Cerar prav dober blagajnik in gre tudi njemu zahvala, da je podružnica kljub pogostim in velikim izdatkom zaključila svoje delovanje brez deficita.

V imenu pregledovalcev računov je poročal g. Ferjančič in predlagal, da se da blagajniku absolutorij s pohvalo.

Nato je po govoru g. Hočevarja razširil g. Ferjančič svoj prvotni predlog na ves odbor; izrečena je bila soglasno razrešnica s pohvalo celokupnemu odboru.

Pri temu sledečih slučajnostih, se je razvila daljša debata o našem glasilu »Poštariju«. Prisotni so se soglasno izrazili, da mora še nadalje izhajati in pristali na to, da se vsak maturant obveže, da bo še nadalje njegov naročnik z mesečnim prispevkom po 5 Din; za mesec oktober pa vplača vsak član bivšega Maturantskega društva, podružnice v Ljubljani, znesek 10 Din za »Poštarij«.

Pred zaključkom lepo uspelega zborja je bilo obravnavanih še več manj pomembnih zadev in je bilo med drugim tudi sklenjeno, da se o današnjih sklepih obveste odločujoče oblasti in beograjska sekcija Udruženja p. t. t. uslužbencev.

Ob 23. uri je g. Štamcar zaključil izredni občni zbor in apeliral na tovariško zavednost tudi v bodoče.

Fajdiga Hinko.

predlog, da je društvo načelno za tako organizacijo, z večino glasov proti nemu, ki pa danes vneto zagovarja predlog. To je bilo seveda v januarju, ko je bilo še obilo dobre volje. Kasneje je prišel uradniški zakon. In vsak izmed nas prav dobro ve, kako so se nato razvijale naše domače prilike.

Mislím, da zadenem v črno, če kar naravnost povem, da večini maturantov ni prav nič do enotne organizacije, kakršna je bila in je še danes pri nas. Če je g. Štukelj pravičen, bo moral priznati, da smo si morali maturanti vsako trohico priznanja priboriti s trdim bojem. Društvo se je borilo ves čas svojega obstanka samo v defenzivi. Vkljub temu pa smo bili vsi ali posamezniki vpoštrevani manj kakor mnogo onih tovarišev, ki niso imeli samo manj šolske in strokovne izobrazbe, temveč ki tudi niso kazali nobene ambicije niti veselja do stroke. Pa vendar so zlezli na najvišje položaje (seveda ne na najvišja mesta), ker se je zanje zavzela njihova organizacija z neko čudno pojmovano širokogrudnostjo, ne da bi se menila za ocene, znanje itd., vpoštrevaje le leta, prebita v poštni službi katerekoli vrste. Če smo mi vkljub temu zavzeli višja in odgovornejša mesta, sme g. Štukelj mirne duše verjeti, da ne zaradi naših lepih oči.

Če se nadalje še vpoštrevajo, da so naši nasprotniki bili po nas celo desetletje in to z najbolj izbranimi izrazi in najbolj izbranimi sredstvi, bo g. Štukelj, ki ga brez dvoma smatram za zrelega človeka, razumel naše antipatije (ne sovraštvo) napram njim. Zdi se mi, da sta oba člana našega odbora, na katera se g. Štukelj toliko sklicuje, pri svoji prirojeni pomirljivosti vse te okoliščine prezrla, ker bi se sicer ne ogrevala in izpostavljala za akcijo, ki je bila zaradi nasprotovanja članov že v naprej obsojena na neuspeh.

Zato je zelo problematične vrednosti, kar dela sedaj g. Štukelj, ko nam glede raznih izjav posameznikov o priliki privatnih pomenkov očita nedoslednost, frazerstvo itd. Marsikdo je že kaj izjavil in marsikaj je že kdo izjavil, vsakokrat pa le v svojem lastnem imenu, kakor je to pri takih razgovorih povsod običajno in tudi naravno. Vpoštrevati je pa treba tudi, da so se razmere v naših organizacijah letos po bliskovo izpreminjale. Če so se poslabšale, nismo krivi mi. Organizaciji, katere predsednik javno izjavlja, da znači abstinenca demonstracijo napram višji oblasti (mimogrede rečeno, gosp. Štuklju se taka izjava ne zdi prav nič teroristična), pa tudi jaz, ki sem prav miren človek, ne zaupam. Zato se tudi ne čudim drugim tovarišem, da jih je ta izjava osupnila, kakor je bila prav za prav neresna. Iz takih izjav bi g. Štukelj prav lahko posnel, zakaj nekateri ne podpišejo svojih člankov, ker se jim zdi neumestno, da bi se izpostavljali vodenim strelam, ki jih mečejo poštarški bogovi s svojega Olimpa.

Vsa ta leta smo po »Poštnem glasniku« brali, da smo peščica neodgovornih elementov, ki niso vpoštrevani od nikogar, nikjer in nikdar, skratka, popolni nič. Ne razumem, zakaj je sedaj naenkrat treba toliko solz, ki jih po »Poštnem glasniku« pretaka zaradi nas in za nas g. Štukelj in si prizadeva veljati za našega odrešenika.

Končno pride na vrsto še glavni kamen spotike, naš osovraženi »Poštar«! Maturantsko društvo je bilo z njim tako v žlahti, kakor je sedaj, ko društva več ni. To vé g. Štukelj prav dobro tudi sam. Na list je imel vpliv in ga še ima konzorcij in pa urednik. Ne bom se prepričeval, ali je bil »Poštar« takrat, ko je bil njegov urednik eden izmed ožjih tovarišev g. Štuklja, kaj dostojnejši, vem le to, da je na nas iztresal »Poštni glasnik« vedno poln koš žaljenj. G. Štukelj naj vzame v roke kar samo par letošnjih števil, pa bo našel vse, kar bo le hotel. Ne

da bi le količkaj hotel zagovarjati pisanje »Poštarja«, opozarjam le na pregovor, da: kdor seje veter, žanje vihar. Zato naj gosp. Štukelj ne kliče »resnih tovarišev maturantov« na krov, saj se ni nikdar zgražal nad »Poštnim glasnikom«, razven takrat, ko je šlo za njegovo osebo. Pa tudi, če bi bil v resnici lahko užaljen, naj se pomeni kar naravnost in edino samo s člankarjem, kakor je to po vsem svetu običaj.

Sicer pa po mojem mnenju tudi sam gosp. Štukelj nima toliko časa pravice grajati pisavo »Poštarja«, dokler po svojem članku, ki je naslovljen na celo skupino poštarjev, sam raztresa take cvetke kakor so: »lačni predali«, »bedni urednikov hrbet«, »junaki izza plota«, »nebrzdani in žaljivi izbruhi«, »bolniki z živčnimi obolenji«, »neuravnovešeni ljudje«, »ljudje take branže«, »ljudje temnih ambicij«, »glumači in hazardisti« itd.

Popravljam.

V »Poštnem glasniku« štev. 19 od 1. t. m. trdi tovariš Štukelj v svojem članku »O doslednosti in iskrenosti«, da sem izvajal konsekvence in izstopil iz vodstva bivšega maturantskega društva, ker občni zbor ni odobril mojih tako zvanih »privatnih« (gl. odst. II) razgovorov s tovariši Čampo, Rabičem in njim.

To sklepanje tov. Štuklja moram pač malo pojasniti, dasi mi sicer ni za medsebojno prerakanje in presojam ves spor med poštnim uradništvom brez vsakršnega sovrastva.

Kot prvo moram poudariti, da smo se razgovarjali o likvidaciji spora med slovenskimi poštarji na povabilo tov. Štuklja de facto le kot privatne osebe, ki smo sondirali teren, ali bi bilo mogoče priti do enotne, skupne organizacije, ali ne. To privatnost sva poudarjala s tov. Zupancem na vsakem sestanku in je to potrdil tudi tov. Čampa v 1. štev. letošnjega »Poštnega glasnika« v 2. odstavku članka »Edinstvo in enotna organizacija«.

O teh privatnih pogovorih sva s tovarišem Zupancem na vseh rednih mesečnih sestankih obveščala člane društva, ki so se popolnoma strinjali z najinimi poskusi, kateri naj bi privedli do oficijelnih pogajanj za združitev poštarjev v eno, enotno organizacijo. Bili so tudi oni za to, da se spor likvidira, seveda z gotovimi pogoji, katere sva tudi midva s tov. Zupancem odobrvala ter jih nisva prikrižala ne tov. Štuklju, ne ostalim udeležencem sestankov. Tudi to je razvidno jasno iz že zgoraj omenjenega članka tovariša Čampe, kjer govori o medsebojnem priznanju pravic in zakonitih prednosti, o sodelovanju tudi tistih organizacij, ki se nameravajo združiti.

Kot drugo pa moram poudariti, da smo na svojih sestankih, katerih privatni značaj ponovno naglašam, izrecno govorili o novi organizaciji, in se prav dobro spominjam, da je tov. Zupanc izrekel besede: da likvidirate vi in likvidiramo mi! — Da je bilo tako, je razvidno iz poročila z 12. odboro ve seje OPO od 17. januarja t. l., kar je objavljeno v št. 3 »Poštnega glasnika« od 1. febr. 1931 in kjer je pod: »Reorganizacija Saveza in oblastnih organizacij« zapisano: »Upati je, da se bo izvršila likvidacija (podčrtal jaz)

Svetujem mu, da si prečita članek pod naslovom »Nesmisel polemike« v številki 9. letošnje revije »Modra ptica«. Tam bo našel, kako čudovito se vjema vsa dosedanja pisava »Poštnega glasnika«, odkar je bilo uredništvo odvzeto g. dr. Tavzesu, s figurami polemičnega izpadanja, ki jih tam našteva Karel Čapek. Če bi »Poštar« morda zašel na ista pota, bi jaz za svojo osebo to obžaloval, toda bi ga razumel, saj je z našimi nasprotniki nemogoče govoriti brez sličnih izpadanj, pa če bi jim govoril sam Janez Zlatoust.

Po vsem tem, kar sem povedal, bo morda g. Štukelj razumel, zakaj sem tudi jaz, kakor toliko mojih tovarišev, za samotna pota. Če se ne čuti prav nič krivega, je dobro. Svetoval bi mu pa, če je to dovoljeno, da nekaj časa pusti v miru, dokler se vsa žaljenja in krivice vsaj malo ne pozabijo.

sedanjega Saveza in organizacija novega (podčrtal jaz) Saveza do konca tega leta.« —

Poudarjam, da sem bil ves čas svojih razgovorov glede enotne organizacije prepričan, da odobravajo moj poskus za zблиžanje obeh nasprotujočih si taborov člani društva, čigar predsednik sem bil. O tem me je prepričal še bolj občni zbor, na katerem so člani na prvo vprašanje tov. Čampe, kot mandatorja Saveza, pozitivno odgovorili, torej: da so za enotno organizacijo. — Da pa niso mogli brezpogojno pristati na enostransko likvidacijo in na vstop v OPO, pa je bilo prav jasno. Saj so se naši privatni razgovori sukali vedno le okrog nove organizacije in tedaj še tudi ni bilo nobene garancije za poznejši razvoj društvene organizacije, če bi bilo maturantsko društvo brezpogojno likvidiralo in vstopilo v OPO!

Strinjal sem se tudi jaz z odgovorom na 2. in 3. vprašanje tov. Čampe, kot mandatorja Saveza, in zato nisem imel prav nobenega poudara, da bi se bil čutil razžaljenega od občnega zbora in da bi vsled tega izvajal konsekvence.

Za to, da sem odstopil od društvenega vodstva, sem imel čisto drugačne motive. Izviral je eden od teh edino iz članstva OPO! Saj mi je tako, ko sem prevzel društveno vodstvo, član OPO, službeno podrejeni tov. K. rekel: »G. upravnik, tega pa niste napravili dobro, da ste prevzeli predsedstvo maturantskega društva! Pri nas ste zgubili vse upanje.« — Prav tisti tovariš pa mi je malo pred potekom drugega leta mojega predsedništva, ko je moral že uvideti, kako je usmerjeno moje delovanje in kako strogo ločim službene od društvenih zadev, ponovno poudaril, da ni prav, ker sem predsednik maturantskega društva, in to vpricho dveh drugih službeno podrejenih uradnikov, ki nista bila člana našega društva. — — —

Da se izognem nezaupanju službeno podrejenega osebja, ki ni moglo biti včlanjeno v društvo, kateremu sem predsedoval, sem prosil občni zbor, da me razreši nadaljnega sodelovanja v vodstvu maturantskega društva. Pri tej prošnji je občni zbor upošteval moj položaj, položaj upravnika pošte z nad 120 podrejenimi uslužbenci, ki so člani raznih društev. — Ivan Cof.

Pogled v nedolžno oko . . .

V zadnji številki »Poštnega glasnika« je izšel dolg članek g. Štuklja (za čegav račun ne vemo), naslovljen: »O doslednosti in iskrenosti«, ki dejanski ni nič drugega kot skrbno pripravljena obramba lastne osebe, ki se izživlja na take načine, da so našli zanj ne ravno časten odmev tako v »Poštnem glasniku«, kakor tudi v »Poštarju«. Ti dve gla-

sili, ki kaj redko prideta do istega zaključka, sta se glede g. Štuklja kot osebe oziroma ideologa presenetljivo hitro zedinili. Prvi mu je poklonil znanih VI slik, drugi pa članek: Graeca (g. Štuklju bolj prija Romana) fides. Naj ima veselje pa s to. S temi članki, ki niso bili vzlic vehementnemu pritisku z njegove strani nikdar preklicani, je postal omenjeni

gospod v razmeroma kratkem času dovolj znana osebnost. Če bi mu bilo slučajno eno glasilo delalo krivico, ni verjetno, da mu jo je delalo tudi drugo! Kot rečeno, glede njega smo si že nekaj časa sem vsi na jasnem. Razlika je le v tem, da so se na naši strani za g. Štukljem vrata definitivno zaprla, dočim je v nasprotnem taboru proti pričakovanju celokupne publike kar čez noč zasedel podpredsedniško mesto. Kdo je bil takrat bolj zrel, se sedaj na žalost ne da več dognati.

Da ne bo njegov zadnji članek popolnoma brez haska, se je lotil g. podpredsednik še poskusa zasejati razdor na eni strani med kompaktno enoto maturantov (odtod pokloni zrelim in treznim možem ter anathema na glave »falotov temnih ambicij«), na drugi strani pa je nameraval vzbuditi antipatijo »višjih« do maturantov sploh. Z uresničenjem tega naklepa bi v prvi vrsti zadušil zgago »Poštarja« (čigar iskrenosti ni prav od srca vesel) in napravil hkrati »nižje« za mutce, nato pa zadovoljno ter brez težav kasiral »višje« in »nižje«. Načrt je bil lep in vreden svojega honorarja, ampak ne boš Jaka!

V tem svojem članku nam g. Štukelj z drugimi besedami in preko prevzete ideologije razodeva, da naj bo naš ideal skupnost (za vsako ceno); naroča nam, kako je treba upoštevati nižje uslužbence ter skrbeti za njih dušni in telesni blagor (k tako zvanim privatnim razgovorom jih kot enakovredne člane ni treba pripuščati, da ne bi izgubili za skupno organizacijo potrebnega dušnega ravnotežja. Iz istega razloga naj se o sklepih obveščajo v etapah); sporoča nam nadalje, da je treba vsak članek podpisati (ker njim ne gre za osebe, temveč za stvar, pa bi se v nasprotnem slučaju moralo razpravljati samo stvarno, osebi pa bi se ne mogla posvetiti potrebna pozornost niti v sedanjosti niti v bodočnosti). Podpis je potreben tudi zato, da pisec vsak čas lahko dokaže svojo doslednost); osebe slabih živcev svari pred udeležbo pri Strohschneiderjevih produkcijah; razlaga tudi, da je treba maturantom za priznanje prednosti polomljenih kopij ter soglasne odločitve g. Jakšeta in Čampe, da pa bi mogel eventualni dvom glede prednosti vsak čas razpršiti, naj nosi vsak maturant vedno pri sebi razpravo o V. skupini, ki je izšla v »P. glasniku« in katere avtor je gosp. Štukelj sam; tudi ne taji, da je maturitetno izpričevalo krpa papirja, ki dokazuje, da je fant strgal toliko in toliko hlač na šolskih klopeh ter tolaži, da se maturantom ni treba bati za existenco, ker se bo ta stvar brez težav spravila v skupni organizaciji v program in sicer — zaradi hiperprodukcije maturantov . . . (kot da je p. t. stroka za maturante isto, kakor za hiralce zavetišče sv. Jožefa). Mar res niso maturanti stroki potrebni za nič drugega? G. Štukelj, uporabljali ste močna kopja poleg odlične ideologije! — G. podpredsednik se vključ v tiskanem člankom predzadnje in zadnje številke »Poštnega glasnika« skoro zaveda, da v »naši« hiši ni pritiska (rojen g. Štukelj v tej ponosni hiši ravno ni bil, pač pa je bil vanjo primožen); zagotavlja nadalje, da se vrši pri njih društveno življenje parlamentarno (smo že čitali: Poštni dom — g. Čampa — lastna pest — drzno čelo itd.); jemlje tudi nade, češ, da v sekcijo udruženja glumačev in hazardistov nič več ne sprejemajo; vznemirja se celo zato, ker on tistih »velikih dreves«, ki bi utegnili biti v kratkem zadušena od malih dreves, ne vidi. Mi smo že davno trdili, da iz malhe g. Čampe ni posebnega razgleda. Tam pa mu blagodejne sence, ki bo postajala iz dneva v dan gostejša, gotovo ne manjka. — Veliko je še njegovih trditev. Kdo naj jih v naglici zbere do zadnje?!

G. Štuklju ne gre v glavo, zakaj se nam g. Čampa naenkrat ne zdi več primeren človek za to in to. In vendar to ni tako čudno.

Ljudje se namreč izpreminjajo, eni bolj, drugi manj. Tega napade n. pr. bolezen, da ne more več potovati, drugi je zaposlen s propagando proti »Poštarju«, tretji trati čas z dostojnim preizkuševanjem miklavževke itd. Sedaj pa imamo: g. Štukelj si popolnoma usvaja besede g. Čampe od 11. julija 1930: »Nočete skupnosti? Vam je samo za kajtenge in honorarčke za hec.« Pozabil pa je med tem podpredsednik, da je bil ravno on takrat v najhujši borbi proti g. predsedniku in da je ravno tiste dni brodil po neki vodi, kar bi imelo v bodoče lahko še načelne posledice. Pravijo namreč, da obstoja pri nas še vedno društvo brodarjev. V društvih je g. Štukelj rad, brodil je, povod je podan, in lepega dne bi ga lahko našli tamkaj začlanjenega. Fitigot UPU!

Ker pa hočem biti iskren, povem še to, da si g. Štukelj od g. Čampe ni usvojil samo teh besed, temveč tudi »potvorjeni evangelij«, duha in izrazoslovje. On se zaenkrat izživlja popolnoma v predpisanem okviru! Samo v enem vprašanju se z g. predsednikom še nista zedinila, namreč glede honorarčkov. Prvi jih absolutno ne jemlje, je odločno proti njim in jih smatra za močno sramotno reč, drugi pa trdi v isti številki »Poštne glasnika«, da je brez nagrad vsako delo nemoralno in da velja to tudi za bodoče. Kje je tukaj tovarištvo in kje disciplina? Upajmo, da bo g. Štukelj popustil brez tako zvanih privatnih razgovorov in brez etap!

Sredi pouka in prešerne razigranosti pa se mu kar naenkrat izvije iz prsi turoben vzdih: »Kje ste tovariši maturanti?«

Zakaj gledate nazaj? Mar se ne počutite dobro med poštenimi in sposobnimi in požrtvovalnimi tovariši? Tudi nam ni jasno, zakaj je treba tolike požrtvovalnosti na temnih hodnikih Virantove hiše zaradi realizacije poštarskega občestva. Če res brez teh Jožkov ni ljudi sličnih ambicij, ni mogoča med poštarji nobena organizacija, bodo s praktičnim zedinjevanjem še dolgo težave, kajti ekstrature, ki si jih dovoljujejo oni, silijo k resnim premislekom. Kdo bi brez nujne potrebe silil v jarem, ki žuli. Sicer so se v zadnjem »Poštnem glasniku« oglasili vsi trije, za Jožka pa se je podpisal en sam! To so ugodni znaki!

Zahteva g. Štuklja, da povemo, kakšno organizacijo želimo, resnično preseneča. — Kako sploh more povpraševati po naših zahtevah in pisati o frazah. Baš on, prav on bi moral podrobno poznati naše težnje in zahteve. Kaj zopet ne ve, zakaj je dolga leta lomil kopja? Ena želja bi bila n. pr. ta, da bi se umaknil s pozornice, kajti z nesimpatičnimi osebami delati bi ne bilo prijetno. Mi smo ostali pri starem in nihče od nas še ni preskočil Rubikona. Če je on oblekel suktno nasprotne armade in prevzel njihov bojni klic, ni čuda, da mu je vest kalna. Kaj moremo mi za to, če mu niso všeč ribe iz voda, ki so še bolj zbrozgate po njegovi zaslugi?

Gospod! Pravila novega združenja so sicer potrjena, skupno združenje pa še ni oživitvorjeno. Mi se nismo izjavili samo za novo, marveč tudi za skupno združenje. Ker pa, kakor je tudi Vam znano, brez »nižjih« (ki imajo zatrdila odločilnih faktorjev, da bo dovoljeno njihovo samostojno društvo) ni skupnega združenja, se ne smatramo mi z ničemer vezane k predčasnemu vstopu v UPU. Nam se torej ne mudi, zlasti pa ne bomo hiteli z vstopom v času nastopov, kakršne si dovoljujeta g. predsednik in g. podpredsednik. Kaj delata v svoji hiši se nas ne tiče, to pa, kar leti iz hiše na cesto, smo si dolžni ogledati zaradi svoje varnosti!

G. Štukelj tudi ne more preživeti dejstva, da so simpatije »nižjih« pri maturantih.

Kaj ni to naravno? Oni pač vidijo, da jim maturanti ne zavidajo njihove samostojnosti. Vedo tudi, da bodo sami na pristojnih mestih tolmačili svoje težnje najmanj tako uspešno kot jih je dosedaj zastopala OPO ali UPU. Pred vsem pa so prepričani, da se njihov predsednik, ki se ne straši ne truda, ne potov in ki išče odločilne faktorje takrat, kadar ne grede na seje, ne bo vračal s praznimi rokami in tolažil članstva z besedami g. Čampe: »Kaj hočete, saj vam nismo nikoli povedali resnice, saj smo vas vedno le farbali.« To ni muzika, ki bi vabila na skupen ples in ni! Poleg tega pa ravno nižje uslužbenice bore malo zanima, kaj je dosegel Peter ali Pavel za — uradnike. Oni imajo svoje potrebe in drugačne interese. Ali naj se jim briga za sebe in svojce zamerja? Kaj pravite, g. Jožko in gg. Josipa? — Kdor hoče skupnost, mora imeti širše srce in časa za vse!

Kar se honorarjev tiče nam ni treba zarudevati, ker g. podpredsednik ve, da se »Poštar« ne more v tem pogledu kosati s »Poštnim glasnikom«. Kaj pa če bi na tem polju poskusili iskati ključ do Vaše nove ideologije? G. Jakše je namreč svoječasno zapisal: »Odrpto ostane vprašanje: Odkod in zakaj taka popolna izprememba, taka neosnovana jada izpreobrnitev? Možnih je več odgovorov, no, pravega najbrž ne bomo izvedeli. Gotovo je le eno, da lep in plemenit ni nobeden. Gotovo je končno tudi to, da bi bilo boljše, če bi bil g. Štukelj molčal.«

Tekom polemike z g. Čampo smo pričakovali, da bo sedanji g. podpredsednik s prstom pokazal na zofizme in pogreške, ki jih je imenovani gospod delal in jih še vedno dela z več ali manj spretnim generaliziranjem. Trditev, ki velja, recimo, za izjemo, posploši ter pride na ta način do navidezno logičnega zaključka, ki seveda ne drži. To, da za take stvari, ki bi v temelju omajale marsikatero njegovo impozantno stavbo, g. Štukelj takrat že ni imel več časa. Ben!

Ker smo že pri interesantnih zadevah, pa se pomenimo še nekoliko o ideologiji »Poštarja«. Temu »Poštarju« je polnil gosp. Štukelj, po lastni izjavi, lačne predale par let. Prilike je imel torej dosti, časa tudi, praznih predalov tudi, a mu ni prišlo na um, da bi se bil lotil ustvaritve ideologije, ki bi jo bil poklonil temu siromaku. Ne, takrat ga ta modna hiba ni ženirala, danes pa prihaja z očitki zaradi nehvaležnosti. Hvaležnosti hoče tisti, ki je pustil to neobgledno siroto brez srajce in boso ob cesti. Neusmiljeni Samarijan!

V svesti si svojih nekdanjih zaslug trdi, da ne bo padal na kolena za dosego naše prijaznosti. To še ni čisto gotovo, kajti bili smo priča, ko je sredi najstrumnejšega »Durchmarscha« pokleknil pred organizacijo »bro-

dolomčev«, prisegal na apokrifni evangelij in se končno pogнал v »omnibus«, kjer mu je bilo na lico mesta poklonjeno podpredsedniško mesto. Zakaj ne predsedniško? — To je bil višek te karakterne drame z istočasnim ideološkim krahom OPO. Vsak drug bi se bil zadovoljil z mestom statista! Tudi ni znano, da je g. Štukelj že večkrat pokleknil, zdi se pa, da vedno na — mehko.

Ker bi pa le kdo utegnil podvomiti, da je zadeva drugačna kot se prikazuje, prepustimo besedo g. Štuklju samemu, da se bo vid'lo to ravno polje. V članku »Ououssque tandem« od 5. aprila 1930 pravi tudi: »Človek kot razumno bitje išče pred vsem ono organizacijo, ki ima čim bolj določen delokrog, a še v tem delokrogu mora prevladovati nek smoter članstva, ki je značilen, glaven, kardinalen, kakor neka luč, ki zatemni vse druge smotre. Tega ne smemo pozabiti. Kakor ne verjamemo agitatorju, tako ne verjamemo v uspeh organizacije, ki sprejme pod svojo streho vse mogoče elemente in ki obeta, da bo vsem pravična. Tak omnibus je okoren, v svoji natrpanosti ne more naprej in kaj hitro mu odpove mehanizem. Taki heterogeni elementi si morajo priti v las. Če se pa pojavi v taki organizaciji diktator, ki bi hotel s silo porivati voz naprej, zapustijo člani, ki s tem ne soglašajo, omnibus in duhovi se razdele. Tako je tudi pri nas. Nič ni bolj naravnega, kakor če se družijo v ožjo zvezo povsem sorodni elementi.« (Toda to je veljalo samo na tej strani Rubikona.)

Eto! Kdor pride do takih spoznanj, sklepa kvečjemu še kompromise, nikakor pa ne spada v skupno organizacijo, ker se sicer kompromitira. Da je tako, dokazuje praksa vsak dan!

In g. Čampa zatrjuje (»Poštni glasnik« od 1. maja 1930): »V svoji strokovni organizaciji smo doma, med seboj, med svojimi, enaki med enakimi. Da, veličina in morala naše strokovne organizacije obstoja baš v prostovoljnem članstvu, torej v prostovoljni disciplini, ki smo si jo sami naložili. Prostovoljna disciplina je naš zakon, ki izvira iz nas samih in v samozашčito, iz našega spoznanja in nazora, da je v tem afirmacija našega bistva, da smo veliki in močni, če smo združeni, če smo spravili svoje težnje v sklad s skupnostjo, če so naša stremjenja v sozvoku s celoto.«

Ko se prerine človek skozi take blesteči gozd in prečita na njegovem porobku zadnjih par »Glasnikov«, res ne ve več, ali je mandelc ali babca, ali je bilo mišljeno resno, ali je vse to le čvekarija.

Kaj naj se še čudimo, da je nastopila tudi v novem pokretu kriza, ki se ji pravi: **kriza zaupanja?**

O doslednosti in iskrenosti.

Pod tem naslovom je g. Jos. Štukelj v »Poštnem glasniku« od 1. t. m., zbral šopek duhtečih rož, ter ga poklonil vsem tistim, ki še nismo zmožni z enim samim skokom preskočiti prepad med obema taboroma poštarjev. Med temi okorneži sem seveda tudi jaz, pa sem si moral zato izbrati svojo cvetko iz poklonjenega »pušelca«. Kot skromnega zemljana me je seveda to velikodušno darilo nekako iznenadilo, še posebno zato, ker so zasluge, ki mi jih g. Štukelj pripisuje za dosego tega odlikovanja, meni kot obdarovancu popolnoma neznane. Pa naj bo že tako ali tako, srce mi teži le dejstvo, da se ne morem, iz tudi g. Štuklju znanih razlogov, dobrotniku tako zahvaliti, kakor bi zaslužil, glede na vrednost poklona.

V kolikor se pa tiče mojnih izjav na letošnjem izrednem kongresu Saveza p. t. t. uslužbencev v Beogradu — imam čisto vest. Opozarjam pa, da kdor trdi, da so se moje

izjave v Beogradu glasile drugače, kakor so napisane v mojem poročilu iz Beograda (»Poštar« od 15. julija t. l.), namenoma in z gotovimi cilji širi neresnico.

Fajdiga Hinko.

Društvena poročila.

Iz zapisnika 11. redne odborove seje Osred. društva nižjih poštne uslužbenecv v Ljubljani, ki se je vršila dne 22. septembra t. l. ob 19. uri v društveni pisarni Pred Prulami št. 1 z običajnim dnevnim redom.

Seji je prisostvoval celokupni odbor z nadzorstvom vred, poleg tega pa še vabljeni funkcionarji Kraj. skupine Ljubljana.

Predsednik Penko otvori sejo, pozdravi navzoče, konstatira sklepčnost in preide k dnevnemu redu:

1. Čitanje zapisnika. Tajnik Bizovičar

prečita zapisnik, katerega navzoči odborniki brez ugovora odobre in podpišejo.

2. Došli dopisi. Ko so bili prečitani došli in poslani dopisi, omeni predsednik, da se bo o važnih dopisih razpravljalo po njegovem poročilu.

3. Poročilo predsednika. Na kratko navede sedanje stanje društva, katero za enkrat še ne bo likvidiralo, kakor je to želja gospodov od UPU, do nove končne rešitve resortnega ministrstva, oziroma državnega sveta.

Nadalje omeni predsednik, da se Krajevne skupine pritožujejo, da nekateri člani ne plačujejo mesečne članarine; zato sklene odborova seja, naj se obveste vse štiri Krajevne skupine, da nemudoma pismeno opomnijo one člane, kateri dolgujejo dalje nego tri mesce članarino in da jih predlaga, če se ne odzovejo Centrali, da jih izključi in izbrše iz članske knjige, kakor velevajo dosedanja pravila. S tem pa izgubijo črtani člani vso ugodnost, katero jim nudi društvo.

Nadalje poroča predsednik, da so se po sklepu zadnje odborove seje udeležili trije delegati Centrale seje krajevne skupine v Mariboru, na kateri je prišlo do medsebojnega sporazuma glede izplačevanja bolniških podpor in glede omejitve izvanrednih podpor. —

Po poročilu predsednika se oglašijo razni odborniki k besedi, na kar proglasi predsednik sporazum z odborom nadaljno sejo za tajno. Po polurni debati je bila ta seja zaključena. Slede

4. slučajnosti. Ker se nihče več ne priključi k besedi in je dnevni red izčrpan, zaključi predsednik sejo ob 22.30.

Za odbor: tajnik Bizovičar Joško.

Iz zapisnika 12. redne odborove seje, z dne 12. oktobra t. l., ki se je vršila v društvenih prostorih Pred Prulami št. 1 z običajnim dnevnim redom.

Predsednik Penko otvori sejo ob 19. uri zvečer, pozdravi polnoštevilno zbrane, ugotovi sklepčnost ter prične:

1. Čitanje zapisnika zadnje odborove seje; ker se nihče ne priključi k besedi, se zapisnik overovi.

2. Došli dopisi. Tajnik Bizovičar prečita došle in poslane dopise, o katerih se je pozneje razpravljalo.

3. Poročilo predsednika. V kratkem omenja, da zadeva glede društva še ni rešena. Iz raznih dopisov pa je tako razvidno, da se ne ogrevajo nižji uslužbenci preveč za tako zvano UPU, zato rajši ostanejo neorganizirani kakor, da bi plačevali članarino brez vsake koristi.

Predsednik poda nato besedo blag. Smolnikarju, kateri poroča, da so sicer poslale krajevne skupine tromesečne obračune, da pa je razvidno iz njih, da je večje število bolnih kakor po navadi. To je umevno, ker člani kljub naporni službi ne dobijo najmanjšega rednega dopusta. Bolniške podpore se redno izplačujejo dalje, prosi pa, da se naj kolikor mogoče ukinejo izvanredne podpore. Odbor se s tem popolnoma strinja. Nadalje omenja, da je nadzorstvo pregledalo blagajniško poslovanje in je našlo vse v najlepšem redu.

Tajnik Bizovičar opozarja odbor, da so razni člani posebno po mestih, vsled beganja po časopisih, da naše društvo več ne obstoja, ostali že dalje kakor tri mesece dolžni članarino. Centralno društvo naj nemudoma obvesti vse krajevne skupine, da postopajo kakor je bilo sklenjeno na zadnji seji. Člani pa naj ne čakajo pismenih obvestil, ker stane to mnogo truda in denarja, temveč naj že sami poravnajo takoj zaostali dolg.

Nadalje prosi odbor predsednika, da se zavzame pri direkciji, da bodo pravočasno izdani letošnji zimski plašči kakor tudi zimska službena obleka.

Predsednik se zahvali vsem za podporno delo ter preide k zadnji točki dnevnega reda.

4. Slučajnosti. Ker se ni obravnavalo pri

tej točki nič važnega in novega, je zaključil predsednik sejo ob 21.30.

Tajnik.

NAZNANILO.

Pevski odsek nižjih poštних uslužbencev, krajevna skupina Ljubljana naznanja vsem članom svojega društva, kakor tudi drugim tovarišem, da si pevski odsek, kakor je sklenil na svoji zadnji seji, osnuje pevsko društvo in je v to svrhu že izvolil pripravljalni odbor. Ta je sestavil nova pravila, ki jih bo predložil v kratkem Banski upravi v Ljubljani, da jih odobri.

Pevski odsek upa, da bodo tovariši uvideli, kako je bilo to že potrebno, in da se bodo potem, ko bodo odobrena pravila, pol-

noštevilno zbrali kot redni ali podporni člani v društvu, ki bo z vnemo gojilo domačo pesem. Kjer je petje, tam je veselje in zadovoljnost! Vsakdo si naj šteje v dolžnost, da tudi on pripomore k ustanovitvi in obstojanju pevskega zbora, ki bo prvi med poštarji v Jugoslaviji.

Ko bodo pravila odobrena in ko bo za to čas, bomo obvestili vse ljubitelje petja o vsem poteku te zadeve v našem glasilu »Poštar« in v dnevnikih. — Pripravljalni odbor.

Iz uprave lista.

Konzorcij društev, ki so do sedaj izdajala »Poštarja«, se je spremenil v privatni konzorcij. S tem je bilo ukrenjeno potrebno, da bo list še nadalje izhajal. Osrednje društvo nižjih p. in brz. uslužbencev je krilo naročnino za »Poštarja« tako, da je nakazalo že v naprej večji znesek listu v ta namen. Maturantsko društvo pa je sklenilo na svojem zadnjem občnem zboru podpreti list s tem, da bodo maturanti prostovoljno plačali v oktobru vsak po Din 10—, pozneje pa po Din 5— na mesec za strokovno glasilo. Zato prejmejo zaupniki prejšnjega Maturantskega društva te dni nekaj položnic s prošnjo, da naj pobirajo v naprej naročnino za »Poštarja« in jo točno mesečno oz. četrtletno nakazujejo na ček. račun: Št. 11631 »Poštar«. Uprava lista, Ljubljana.

To in ono.

IZJAVA.

Z ozirom na drugi odstavek v prvem stolpcu 4. strani »Poštne glasnika« od 1. oktobra t. l. izjavljam, da bi bil vsak odgovor in vsako pojasnilo čisto odveč, ker je članek v »Poštarju« z dne 15. septembra t. l. zainteresiranim mojim tovarišem več kakor jasen. Da ga nečejo umeti prizadeti gospodje, je umevno, ker: resnica v oči bode.

M. B.

Kritično in fair. Le skup! Le skup! Durchmarsch, seveda brez asov. Uha, kdo se je lotil doslednosti? — — Kdor ni čital »Poštne glasnika« od 1. oktobra t. l., gotovo ne bo pogodil, pa čeprav mu obljubim vse dobre lastnosti piščeve — — Da pa le ne boste preveč radovedni, bom malo pomagal pojasniti to veliko uganko! V Ljubljani je tisti velikan, ki si je nadel nalogo, da pride resnici do dna! A... a... a...

Kaj čudne reči se gode na svetu! Kar »Poštni glasnik« v roko, pa boste marsikaj našli, o čemer se vam do sedaj ni niti sanjalo. Posebno zanimiv je seveda članek »O doslednosti in iskrenosti«, iz pod kritičnega in fair peresa. Ni dvoma, da se je avtor takega izbruha docela izživel, predno je od tislil poslednjo piko. Pri moji veri, takega

remek-dela, kakor je članek »O doslednosti in iskrenosti«, ne bi izvršil, četudi bi mi kdo plačal cel liter šmarnice ali pa 2 litra dalmatinčka. Pa res, kakšne lepe denarčke bi človek lahko zaslužil, če bi tako dolgo povestico spisal za našega »Poštarja«! Seveda, ako bi bila vsebina tako prikrojena, kakor že omenjeni proizvod, bi se, že iz ozira do samega sebe, za noben denar ne podpisal. — Drugič je pa tudi vprašanje, ali bi bili sploh odprti lačni predali »Poštarja« za tako tečno hrano, kakor je n. pr. veledele »O doslednosti itd.« Sploh pa je bolje, da se ne spuščam na taka pota, ker vidim, da sličnih talentov marsikomu manjka in na žalost tudi meni. Poleg tega me teži pa še ta skrb, kako bom kvitiral mimobežno zadevico, ki sem si jo nakopal s tem, da sem nekega svojega kolego mahnil po njegovih neuravnovešenih ustih, ker se je drznil vpričo mene izraziti sledeče hazarderske besede: »Jaz bi se trikrat premislil, predno bi priznal očetovstvo

Tik pred zaključitvijo lista je dospela vest, da je demisioniral celokupni odbor UPU. Povod temu je bilo to, da je izvršilni odbor Udruženja p. t. službenika Jugoslavije v Beogradu baje suspendiral ljubljanskega predsednika, g. Čampo.

A. & E. SKABERNE, LJUBLJANA

Velika izbira
češkega in
angleškega
sukna!

pomfletu: »O doslednosti itd.«; kajti ko sem mu jo prismojil, mi je takoj zabrusil: »Ti bom že vrnil pod okriljem teme!« In sedaj čakam ter prosim svetega Vasilija — to je namreč moj dobri patron —, da bi vendar ohladil razbeljene živce pobožanega kolege, ki je v svoji blazni napihnjenosti pred menoj omalovaževal trud in dobro voljo član-karja oz. avtorja pripovedke »O doslednosti itd.« Naj bo! Trije meseci bodo itak kmalu v kraju!

V ostalem imam polno glavo skrbi, kako bi se čim hitreje mogli ubogi divjaki prikupiti g. Štuklju? Z divjaki nas (maturante) je krstil namreč sam g. Jos. Štukelj, da ne bo nesporazuma! Mislil sem že, da bo pač najboljša, če pridemo po kolenih do njega in ga s sklenjenimi rokami prosimo odpuščanja za njegove grehe. Seveda moramo biti pripravljene na ugodno rešitev; saj je tudi bivše »Društvo p. t. uradnikov« svoj čas hodilo samotna pota, nato se pa vrnilo v svoj prejšnji tabor. Gotovo boste mislili, dragi tovariši, da so jih pri povratku pestili in klicali na odgovornost? Nikakor ne! Sprejeli so jih popolnoma dostojno in prijazno z besedami: »No izgubljene ovce, ste se vendar vrnile?« Hudo bi bilo kmalu postalo šele tedaj, ko so se na svoji seji gospodje hoteli nekaj razburjati radi titule izgubljene ovce. Pa je tudi tukaj zmagal duh sprave in delegat, ki bi naj v imenu članstva bivšega »Društva p. t. uradnikov« protestiral proti nazivu izgubljene ovce, kratko in malo ni dobil besede. To je bilo namreč na letošnji skupščini OPO v Celju — in g. delegat se je vrnil v Ljubljano z dolgim n... Isto se je ponovilo še na sledečem sestanku OPO pri »Mikliču«. Tudi tedaj so hoteli bivši tretjekategorijaši zahtevati zadoščenje. Toda disciplina je disciplina! Če ne dobiš besede, moraš pač molčati in izgubljene ovce so si obdržali pač tudi naprej kot najdene ovce. Toliko samo v pojasnilo glede razmer v ljubljanski UPU (OPO) in glede na opis razmer v bivši podružnici M. d. v Ljubljani, kakor jih je predložil g. Štukelj v svojem nedosegljivem umotvoru. Mi aristokratski suflerji smo zares vznemirjeni nad požrtvovalnostjo g. Štuklja: Kajti ljudje take branže, ki bi tako neustrahovano lomili kopja za druge, pa četudi danes tukaj, jutri tam, je težko najti! Pri tem pa moram povedati g. Štuklju na ušesce, da hvala lepa za njegov prostovoljen odstop iz maturantskih vrst, ker mi bi se zares ne mogli ponašati z njim. Smo pa prav hvaležni še OPO, da ga je prevzela in uvrstila v svoje strumne vrste. Ob vstopu mu je g. Čampa gotovo segel v roko; najbrže sta si še odkrila svoji spoštljivi glavici. Če se bo

g. Štukelj morda danes ali jutri odločil, kar Bog ne daj, približati se našim vrstam, mu lahko danes razodenem, da bo težko našel moža, ki bo pripravljen tovariško mu seči v roko, četudi leči čas rane! — Sedaj pa moram končati, ker moram pričeti z zbiranjem podatkov za tako zvano osmo sliko, ki bo samo nadaljevanje onih šestih iz »Poštne glasnika« in pa sedme iz »Poštarja«.

Zaplotnikov Vasilij.

Zakaj ne podpisujemo?

Ne samo zato, ker nečemo služiti za tarčo strupenim puščicam, zato ne podpisujemo, ker se hočemo izogniti zahrbtnostim nasiljem naših izbornih prijateljev, ki si laste pravico, da smejo vse, do skrajnosti vse, pri tem ko naj bi mi povsili glave in pokorno molčali. Že veliko predolgo smo molčali! To je tudi napaka, ki nas sedaj oteplje in nas bo še bolj tiščala, če vsaj sedaj ne govorimo, ne govorimo, če ne vpisujemo! Da lepa beseda lepo mesto najde, na to pri mentaliteti takih ljudi, ki so prišli brez truda tako daleč, da bi jim morali reči tovariši, po izkušnji nikakor ni mogoče upati. Najprej so jadikovali in vzbujali usmiljenje. Predobre duše, kakor smo, jim nismo nasprotovali, temveč podali roke in jih potegnili iz mlake, ne da bi jih bili vprašali, odkod in kakšni da so.

Ko pa so bili na varnem in so si malo opomogli, so izvlekli dotlej skrit cepec, pa udri po nas! Presenečeni smo se umaknili. Ker pa le vihte svoje cepce, smo bili prisiljeni primerno odbijati besne mahljaje. Če se pri tem vrača milo za drago, je naravni potek takega obračunavanja. Pa jih vendar silno boli, če morajo požirati bridke resnice!

Začeli so z zahrbtnimi sredstvi, kriče in kličejo oblastva na pomoč. S takimi metodami pač nima rad vsakdo opravka. Zato ostane raje v strelnem jarku!

Dobrodelni koncert v korist »Bednemu hrbtu«. 1. t. m. se je vršil nenapovedano na Kurjem britofu simfonični koncert obče znane in do skrajnosti izšolane kapele: »Po vseh notah«. Spontano zbrane poslušalce je najprej nagovoril slavni komponist in dirigent Taktirko. Ko je udeležence pripravil z izbranimi besedami, da so mogli prav umeti sledečo umetnost, je zavihtel elegantno svoj kol — ah, palčico in — — — čin, čin, že je zadonela veličastna, edinstvena koračnica »Junaki izza plota«. Nemirni so postali pri vznešenih zvokih strumnih akordov ljudje temnih ambicij, ki jih tudi pri takih prireditvah ne manjka. Takoj opazi pozorno oko dirigentovo, da že tudi nekaj bolnikov z živčnimi obolenji pri junaških udarcih pavke nervozno privzdiguje noge. Prepričan in razsoden, da so ljudje te branže neuravnoteženi in da z nebrzdanimi in žaljivimi izbruhi lahko pokvarijo vsó dobro premišljeno in že tako rekoč sigurno akcijo, preskoči dirigent z večšo roko v valček »Kuretna, kuretna«. Na mah je pomirjena razburjena publika, vsakdo misli le na lačne predale v svojem želodcu. Kar jih vzdrami dražestna mazurka »Udri ga, udri ga!« Po kratkem odmoru da kapelnik znamenje za začetek koloritmičnega potpurija »Glumači« (nikakor ne iz znane opere). Posebnost tega potpurija, ki sicer nasprotuje strogim muzikalnim pravilom, obstoji v krepkih skokih iz tempa v tempo, brez posebnih prehodnih akordov. Zato je bilo tudi komaj možno opaziti preskok v galop »Hazardisti«, v katerem se je dirigent popolnoma vživel: Mahal je tako neumorno in tako bliskovito, da se mu je z glasnim treskom razletela taktirka na lastni glavi. Poslušalci pa, ki so bili prepričani, da spada to k programu, so s ploskanjem in radostnimi vzkliki zapustili zabavno mesto.

Kaj ne, dal
Naše glasilo je
in ostane
»POŠTAR«!

Poštarji kupujejo
samo

Jugosteyr-Waffen

kolesa

in Puch - motorna

kolesa

na ugodna mesečna
odplačila

»JUGOSTEYR«

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 36

Jermenar in torbar
Stane Jager

Ljubljana, Poljanska c. 9

Priporoča svojo delavnico za vsa v to stroko spadajoča dela. — Sprejema tudi vsa popravila po najnižjih cenah.

THE REX Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10 --- ZAGREB, SAJMIŠTE 56

Telef. 268 interurb. Ustanovljeno 1906

Specijalna trgovina prvovrstnih pisalnih in kopirnih strojev, razmnoževalnih aparatov in raznovrstnih pisarniških potrebščin.

Pisalni stroji na obroke.

Tuječ Evgen

Ljubljana, Smoletova ulica šte. 3

se priporoča za prodajo elektrotehničnega in tehničnega materiala, žarnic, motorjev, železnih ognja in vloma varnih blagajn i. t. d.

Jože Mihelič in drug

Ljubljana

Dunajska cesta 41

Telefon šte. 777